

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **N. D. T.,** zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2012, č. j. 9 Ca 379/2009 – 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze zrušil rozsudkem ze dne 18. 1. 2012, č. j. 9 Ca 379/2009 – 58, rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 9. 11. 2009, č. j. CPR-13847-1/ČJ-2009-9CPR-V234, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „účastník řízení“) a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, inspektorátu cizinecké policie Chomutov, ze dne 5. 9. 2009, č. j. CPUL-2008-42/ČJ-2009-044061-KOVA, jímž bylo účastníkovi řízení podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2009 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 1 rok. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že

důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí byla nesprávná aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců správními orgány. Citované ustanovení umožňuje správní vyhoštění za čtyři skutkové podstaty jednání, které jsou však svojí povahou naprosto odlišné, přičemž účastník řízení se nemohl kumulativně dopustit všech těchto jednání. Městský soud poukázal na stanovisko Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (např. sp. zn. 8 As 41/2011, sp. zn. 7 As 98/2010 a sp. zn. l As 70/2010), podle kterého z odůvodnění správního rozhodnutí nelze dovodit, zda protiprávnost jednání cizince měla spočívat v tom, že se dopustil výkonu nelegální práce podle ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 6. 2010, nebo v tom, že provozoval výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. Z odůvodnění tak nevyplývá, v jakém postavení správní orgán účastníka řízení posuzoval. Takové zásadní pochybení při odůvodňování výroku je nepřípustným zásahem do práva účastníka řízení účinně se bránit proti právnímu posouzení jeho postavení správním orgánem. Odůvodnění rozhodnutí tedy trpí vnitřní rozporností, neboť správní orgány přesně a určitě nevymezily skutkovou podstatu, a tím pádem nedostatečně kvalifikovaly jednání účastníka řízení. Ostatní žalobní námitky městský soud neshledal důvodnými.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve které namítala, že v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí přesně a jednoznačně vymezila skutkovou podstatu jednání účastníka řízení, neboť na str. 2 v odst. 3 uvedla, že účastník řízení naplnil důvody uvedené v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o obytu cizinců, protože byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Dále v této souvislosti citovala část odůvodnění správního rozhodnutí na str. 4 odst. 2. Z napadeného správního rozhodnutí je tedy dostatečně zřejmé vymezení skutkové podstaty, kterou účastník řízení porušil. V této souvislosti stěžovatelka poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 61/2011 - 96, kterým byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku, jímž městský soud ve skutkově shodném případě žalobu zamítl. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Z citovaného ustanovení tak vyplývá, že podmínkou pro vydání rozhodnutí o vyhoštění je, že cizinec a) byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení

podmínkou výkonu zaměstnání, nebo b) provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, nebo c) bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal, nebo d) takové zaměstnání cizinci zprostředkoval, případně že svým jednáním naplnil několik z těchto skutkových podstat zároveň. Proto musí být ze správního rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jakého jednání se cizinec dopustil.

Pokud by Nejvyšší správní soud vycházel pouze z těch částí správního rozhodnutí, na které stěžovatelka v kasační stížnosti poukázala, musel by učinit závěr, že kvalifikace jednání účastníka řízení byla skutečně jednoznačná. V těchto částech odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky (str. 2 odst. 3 a str. 4 odst. 2) se totiž hovoří pouze o tom, že účastník řízení byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení je podmínkou výkonu zaměstnání. Na jiných místech citovaného rozhodnutí (str. 6 odst. 4 a str. 7 odst. 4) však stěžovatelka uvedla: „*V rámci kontroly bylo zjištěno, že účastník řízení v uvedeném objektu v měsíci srpnu 2008 provozoval dani podléhající výdělečnou činnost, aniž by k tomu měl oprávnění podle zvláštního právního předpisu, neboť v době kontroly nebyl zapsán v obchodním rejstříku.*“ […] „*Na podkladě zjištěných skutečností a po zhodnocení všech uvedených okolností případu dospěl odvolací orgán k závěru, že nalézací správní orgán dostatečně prokázal skutečnost, že účastník řízení v objektu společnosti Maurice Ward & Co. s.r.o. v Korozlukách, kde provozovala svoji činnost společnost Euromantec CZ s.r.o., provozoval v měsíci srpnu 2008 dani podléhající výdělečnou činnost, aniž by k tomu měl oprávnění podle zvláštního právního předpisu. V době kontroly neměl živnostenské oprávnění, neboť v obchodním rejstříku je zapsán až od 03. 12. 2008. Zároveň bylo zjištěno, že pracovní činnost účastník řízení vykonával, aniž by mu bylo uděleno příslušným úřadem práce povolení k zaměstnání.*“

V rozhodnutí stěžovatelky je tak sice nejprve jednání účastníka řízení kvalifikováno jako výkon zaměstnání bez povolení k zaměstnání, ale přitom v jeho citovaných částech se hovoří o tom, že účastník řízení provozoval dani podléhající činnost, aniž by k tomu měl oprávnění podle zvláštního předpisu, popř. že naplnil obě zmíněné skutkové podstaty. Rozhodnutí je z tohoto důvodu vnitřně rozporné, neboť v něm není jednoznačně vymezeno, zda účastník řízení naplnil skutkovou podstatu ad a) (byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání) nebo ad b) (provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu) nebo obě tyto skutkové podstaty.

Nejvyšší správní soud za daného stavu dospěl ve shodě s městským soudem k závěru, že kvalifikace jednání účastníka řízení nebyla v napadeném správním rozhodnutí vymezena jasně a jednoznačně. Tato vada pak zakládá nepřezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí.

Pokud stěžovatelka poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 61/2011 - 96, pak je nutno uvést, že konkrétní skutkové okolnosti, které byly v této věci posuzovány, se mohly lišit (zcela zásadní mohou být zejména rozdíly v obsahu napadeného rozhodnutí, v předloženém spisovém materiálu, ale také žaloby či kasační stížnosti). Také v rozsudku ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 - 67 Nejvyšší správní soud posuzoval obdobný skutkový stav a s ohledem na konkrétní okolnosti posuzovaného případu musely být učiněny částečně odlišné závěry, co do

hodnocení skutkového stavu. I v nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud rozhodoval s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti, přičemž postupoval zcela ve shodě s právními názory vyslovenými v rozsudcích sp. zn. 8 As 41/2011, 7 As 98/2010 nebo 1 As 70/2010. Jak nakonec uvedl Ústavní soud např. v usnesení ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. II. ÚS 647/10 (dostupné na http://nalus.usoud.cz), rozhodnutí soudu je výsledkem nezávislého soudního rozhodování v konkrétní věci s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu; nelze proto požadovat, aby soudy vždy rozhodovaly stejně, byť v odlišných kauzách.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a účastníkovi řízení žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu